شیخ ابی حامد محمد ابن ابی بکر ابراهیم فریدالدین عطار نیشابوری Farid al-Din Attar of Nishapur

نقل است که غلام خلیل خود را پیش خلیفه به تصوف معروف کرده بود و دین به دنیا فروخته و دائم عیب مشایخ پیش خلیفه گفتی و مرادش آن بود تا همه مهجور باشند و کس به ایشان تبرک نکند تا جاه او بر جای ماند و فضیحت نشود چون سمنون بلند شد و صیت او منتشر شد ، غلام خلیل رنج بسیار بدو رسانید و فرصت می‌جست تا چگونه او را فضیحت کند تا زنی منعمه خود را بر سمنون عرضه کرد که مرا بخواه سمنون قبول نکرد پیش جنید رفت تا شفاعت کند به سمنون تا او را بخواهد جنید او را زجر کرد و براند زن پیش غلام خلیل رفت و سمنون را تهمتی نهاد غلام خلیل شاد شد و خلیفه را بر وی متغیر کرد . پس خلیفه فرمود که سمنون را بکشند چون سیّاف (شمشیرگر ، میرغضب) را حاضر کردند خلیفه خواست که بگوید «گردن بزن» گنگ شد. نتوانست. زبانش بگرفت و هیچ نتوانست گفت . شبانه در خواب دید که گفتند زوال ملک تو در حیات سمنون بسته است. بامداد سمنون را بخواند و بنواخت و با اکرامی تمام بازگردانید.

Farid al-Din Attar- Translated by Arthur John Arberry

Somnun and Gholam Khalil

Gholam Khalil had made himself known to the caliph as a Sufi, bartering away his eternal salvation for worldly advantage. He always maligned the Sufis before the caliph, his intention being to secure their banishment, so that none should enjoy the blessing of their presence, and to maintain himself in power and that he might not be disgraced. When Somnun grew to full stature and his fame spread abroad, Gholam Khalil occasioned him much suffering, always watching for an opportunity of bringing about his disgrace. Then one day a wealthy woman offered herself to Somnun. “Ask my hand in marriage,” she said. Somnun refused. The woman then went to Jonaid and begged him to intercede for her and persuade somnun Somnun to marry her, but Jonaid rebuked her and drove her away. The woman therefore repaired to Gholam Khalil and laid allegations against Somnun. Gholam Khalil was delighted, and turned the caliph against Somnun. Then the caliph ordered Somnun to be slain. The executioner having been summoned, the caliph was about to say, “Behead him”; but he was struck dumb and he could not speak, his tongue sticking in his throat. That night he dreamed that a voice said to him, “Your kingdom is bound up with Somnun’s life.” Next morning the caliph sent for Somnun and sent him away with all honour, treating him with the highest consideration.

تذکرة الاولیاء ، شیخ ابی حامد محمد ابن ابی بکر ابراهیم فریدالدین عطار نیشابوری ، از روی نسخهٔ رنولد الن نیکلسون ، به کوشش ا.توکلی ، مقدمه قدمعلی سرامی – چاپ هشتم ، تهران : بهزاد ۱۳۷۹ – صفحه ۵۰۴

Tadhkirat al-Auliya’ by Farid al-Din Attar- Translated by Arthur John Arberry - page 325 ,326

Tales of Power ۱۹۷۴Carlos Castaneda- page 84

یزدانپناه عسکری 1.3/99.60